

lige over for Spørgsmaalet om, hvorvidt man maa køre med Automobil paa Strandvejen eller ikke. Den Gang Cyklingen var i sin Ungdom her i Landet, var man noget betænkelig med Hensyn til Strandvejen, fordi man mente, at de kongelige Heste bleve bange, naar man befo'r denne Strækning. Det var nemlig Skik og Brug blandt Cyklisterne, at naar en Cyklist mødte en kongelig Vogn, sprang han af sin Maskine, stillede sig op og hilste, som Folk jo gerne hilse, naar de se et Medlem af Fyrstefamilien køre forbi. Man overvejede den Gang meget nøje og var ogsaa lige ved at forbyde Cyklekørsel paa Strandvejen. Men hvad skete da? Der skete det, at Hans Majestæt Kongen, som havde faaet Meddelelse om disse Overvejelser, sendte sin Adjutant til den herværende ledende Cykleklub og udtalte sin Anerkendelse af Cyklisternes Høflighed, men bad dem ganske roligt køre forbi Vognene uden at standse for at hilse. Det var en høflig og ridderlig Optræden, der forhindrede, at Strandvejen blev forbudt som Færdselsvej for Cyklisterne. Nu gaar der her i Salen og har ogsaa blandt Udvalgets Medlemmer gaaet Rygter om, at man paa meget højtstaaende Sted ikke gerne ser Automobilkørsel paa Strandvejen, og at det er derfor, Modstanden mod Kørsel paa alle Amtsveje, altsaa med Ændringsforslaget under Nr. 6, er kommet frem. Selvfølgelig er dette ganske urigtigt. Efter det Præcedens, der foreligger, er det paa Forhaand givet, at hvis Fyrstefamilien følte sig generet af Færdslen, vilde den optræde med den samme aabne Loyalitet og Ridderlighed som over for Cyklerne. Jeg finder det ganske nødvendigt at pointere dette, at Ministerens Grunde til at fastholde sin Stilling her paa dette Punkt er af en ganske anden Beskaffenhed end den, der fremgaar af saa løse Rygter, som have været til Stede her i Salen og blandt Udvalgets Medlemmer, og det er meget beklageligt, hvis nogen af Udvalgets Medlemmer i Kraft af et saadant Rygte har ladet sig foranledige til at tage en Stilling, som man dog ikke kan forsvare med saglige Grunde. De Herrer ere paa det rene med, at man maa køre med Automobil her i Byen — hvorfor saa ikke paa Strandvejen? De Herrer ere paa det rene med, at naar en Automobilejer bor paa Strandvejen, maa han køre der, men det Automobil, hvis Ejer ikke bor der, maa ikke køre der. Men mine Herrer, det er Bestemmelser, i hvilke det ikke er muligt at finde Bund. Som sagt, dette „som Regel“ over for Amtsvejene

er ikke til at forstaa efter den Motivering, vi have faaet fra nogen af Siderne her i Salen, thi Motiveringen maa nødvendigvis gaa ud paa, at paa en vis bestemt Slags Veje maa man færdes med sit Automobil, og om der ligger Skinnespor eller ikke, er ogsaa ganske ligegyldigt i det Øjeblik, Skinnesporene ligge i Niveau med Vejen.

Jeg skal saa blot til det ærede Medlem for Viborg Amts Iste Valgkreds (Carl Hansen), der i Gaar udtalte sig paa en Maade, som man i høj Grad maa sympatisere med, sige, at Erstatningsspørgsmaalet er praktisk løst i Udlandet paa en à to Maader. Den ene er den, som det er sagt mig, at det er løst paa i Tyskland, at der findes Forsikringsselskaber, som mod faste aarlige Præmier garantere Udbetalingen af et Beløb for en hvilken som helst Skade, et Automobil kommer til at forvolde. Denne Form for Løsning af Erstatningsspørgsmaalet vil maaske være noget vanskelig at slutte sig til herhjemme — thi herhjemme vil Automobilkørsel jo aldrig blive Sportskørsel, det vil altid blive Nyttekørsel. Den aarlige Præmie, der skal betales vedkommende Forsikringsselskab, er 300 Kr. for hvert Automobil, i hvert Tilfælde i Øjeblikket, og ved Betalingen af disse 300 Kr. har man assureret sig over for Udbetalingen af et hvilket som helst Beløb. Den anden Vej og den, som vist bliver mest farbar herhjemme, er, at Automobilejerne oprette et gensidigt Forsikringsselskab. Det er den Vej, man, saa vidt jeg ved, er gaaet i Frankrig, og den, som vist er mest farbar. Hvilken af Vejene man end kommer ind paa, følger det af sig selv, at det først og fremmest er i Automobilisternes Interesse, at man faar dette Spørgsmaal løst. Automobilisterne ere nok saa interesserede deri som andre, og man kan være ganske sikker paa, at naar den Kørsel faar lidt mere Udbredelse, vil det komme ganske af sig selv. Jeg sagde, at Automobilkørsel her i Landet jo aldrig vilde blive Sportskørsel. Det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen) var lidt inde derpaa. Hvis det ærede Medlem ved Sport forstaaer det samme som vi andre, nemlig en systematisk Træning, hvorved man faar mere og mere Herredømme over sig selv, hvorved man altsaa i dette Tilfælde faar større og større Øvelse i at køre paa stejle Skraaninger, i snævre, vanskelige Passager og med stærk Fart, vil der aldrig komme Sportskørsel her i Landet, og det vil der ikke gøre af flere Grunde. For det første er der ikke mange Rigmænd her i Landet,